

היה שותף! העבר מסר זה לתועלת הרבים!!

השינוי ב- מה נשתנה?

לאחינו כל בני ישראל די בכל אתר ואתר.

המצב הנוכחי זר לכולנו, כולם חוששים מההווה וממה שיהיה.
כל אחד דואג על כמה וכמה דברים, ובעיקר למשפחתו והילדים.
ואמנם אחד הדברים שלנו הכי מפריעים, הוא המצב ש-בתי הכנסת והישיבות סגורים
ונעולים,
אין מניינים, אין קדיש ואמנים.

ובאמת דבר זה מעלה בליבנו את השאלה, למה ככה ה' עשה?
יכולים להעיד, כל זקן וזקנה, שכדבר הזה מעולם לא קרה, אפילו בזמן גזירות סטאלין
וצבאו האדיר, את חלק מבתי הכנסת לא סגרו טובי העיר.
אך המצב כיום חמור הרבה יותר, שהרי הרוב המוחלט של העם, מליוני יהודים בארץ,
באמריקה, ובכל העולם, כולם לא יתפללו במניין. ובפרט בשבוע של חג הפסח שהוא
יסוד הבניין.

היכן נשמע כדבר הזה? בחג שכולם הולכים לבית הכנסת, אפילו אנשים שלא באים
במשך השנה,

בזו השנה, דבר זה השתנה, רוב העם לא יוכל לענות קדיש וקדושה,

ולא לראות ספר תורה. ועל כך השאלה הקשה היא מה נשתנה?

והזמן עובר, והציבור התרגל, התפילות והלימוד עברו למסך המחשב.
אך השאלה מתפרצת בראש האדם החושב. למה עשה ה' כדבר הזה?

ויש שאומרים סימני משיח הם, ותקוותנו כי הצדק **איתם**. אך שתי נקודות יש להבהיר כדי שלא תצא תקלה מתחת **ידם**.
ראשית, כי **סימנים** אינם **מספיקים**, כבר היו דברים מעולם, והמשיח עדיין לא **כאן**. מפני שלא עיקר הסימנים, אלא **המעשים**.
ושנית, כי הציבור עלול להבין, שמכיוון שהמשיח מגיע **כבר**, איננו צריכים לעשות עוד שום **דבר**. וכאן היא **הטעות**, מפני שבזה פטרו את עצמם מכל חובה **ואחריות**. החובה העיקרית על האדם היא - להשתנות.
עליו מוטלת האחריות להטיב את דרכיו **והתנהגותו**, לפני, וכדי, שהמשיח **יבא**. השינוי הוא העבודה המוטלת עלנו עכשיו יותר מ-**תמיד**.
ואת זה שכחו בהם **להעיד**.

ומי ששכל בראשו **שואל**, מדוע עשה ה' ככה לעמו **ישראל**? הלא דבר הוא, ולא ריק אלא **מכם**.

ברצוני להציע **תשובה**, ואם יסכימו מנהיגי הציבור, **אפרסמה**.
בכמה מקומות למדנו **בתורה**, שעל פי העונש אפשר להבין מה היתה **העבירה**.
ואם רצה ה' לסגור את בתי הכנסת ובתי **המדרש**, אולי שם נמצאת כבשת **הרש**.

בזמן בית המקדש היו אנשים שהביאו הרבה קרבנות אך לא נהגו בדרך הישרה.
ישעיהו הנביא אמר אז את דבר ה' (ישעיה א,יא): לָמָּה לִי רֹב זִבְחֵיכֶם יֹאמֵר ה'?
האם ה' צריך את הקרבנות **שלכם**?
מליוני אנשים היו צריכים להגיד בפסח קדיש **וקדושה**, אך עכשיו לא יאמרו ברכו ולא יקראו בספר **תורה**.
האם ה' צריך את התפילות שלנו?

יותר מלחפש את החמץ, מצוה עלנו לחפש **בנרות**, מה לא בסדר **בתפילות**?
ומה לא בסדר בלימוד התורה, שכל כך יחסר **בישיבות**.

ידועים דברי המשנה במסכת **סוכה** (פרק ב משנה ט) אם יורדים גשמים בליל חג סוכות זה לא סימן **ברכה**.

המשנה מסבירה זאת על ידי משל לעבד שבא למזוג כוס לרבו, אך האדון שפך לו קיתון על פניו. העבד רוצה לשרת את האדון ומגיש לו מים. האדון לוקח את כוס המים ושופך לעבד בפניו. להראות שאיננו חפץ בשירות של עבד זה. כך אם רוצים לקיים מצות סוכה וה' מוריד גשם, ההלכה אומרת שצריך לצאת מהסוכה ולאכול בבית. כי ה' לא רוצה את המצוה הזו מאיתנו.

ההשוואה למקרה שלנו **ברורה**, אם ה' סוגר את בתי הכנסת, ובפרט בפסח !! כנראה שרצונו לרמוז לנו משהו.

והשאלה היא על מה **הרמיזה**?

כדי להבין את **התשובה**, עלי לשאול רק עוד **שאלה**. שאלה פשוטה אך נוקבת. כששמעתם וכשראיתם שסגרו את בית הכנסת ובתי המדרש והישיבות, האם משהו **בכה**? או הוריד **דמעה**?

הרי זה דבר איום **ונורא**! בתי כנסת שבמשך מאה שנים היו **מלאים**, בפסח זה יהיו **ריקים**?

כל הרואה **משתומם**, על בית התפילה **ששמו**!

למי כאב על קול התורה **שנדם**? ועל ביטול תורה של אלפי תינוקות של בית **רבן**?

לו היה זה חודש **אב**, מגילת איכה היה קורא כל בר בי **רב**.

ואולי ה' העמיד אותנו **במבחן**, לראות האם לא כואב לנו על כך שאין אפילו תפילה **במניין**,

כי ידוע הכלל: כשכואב צועקים, ואם לא צועקים כנראה שלא כואב.

והנה התשובה **לשאלה**, כי אם לא כואב לנו על החסרון בקדושת ה', הרי התגלה שלא זו היתה עיקר **העבודה**.

אז לשם מה אנחנו באים לבית הכנסת? כדי לפגוש **חברים**? או כדי להעביר את הזמן עם **הילדים**?

או כדי לדבר, ולשמוע את החדשות **האחרונות**? כדי להנות מהחזנות **והמנגינות**?

או מהאוכל בקידוש שאחרי **התפילות**?

האם אנחנו באים לבית הכנסת לצורך עצמנו? או בשביל לקדש את שם ה'?

אולי הפכנו את הטפל לעיקר, ואת העיקר **לטפל**.

אפשר לסגור את **כינוסנו** כדי שנבין שטעות **בידנו**.

אם לימוד התורה הוא רק כדי להתנצח עם דעת השני, ולא כדי להגיע ליראת ה'
שהיא הראשית והיא התכלית, מה תועלת בזו התורה?
אולי רק כשתיסגר הישיבה נבין את הטעות המרה.

הרי אמרו בגמרא (יבמות סב עמוד ב) עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא, מפסח
ועד ל"ג בעומר מתו במגיפה. שלא נהגו כבוד זה בזה היתה הסיבה.

ואם רצה ה' להפריד ביננו, אולי אהבת חינום היתה חסרה לנו.
אם בשעה זו כולם בביתם ספונים, וזה עם זה לא נפגשים, הרי ברור שה' רומז לנו
שהפרדנו בין הדבקים.

הקנאה והשנאה זה בזה הם סיבת ההפרדה, בפרט דברי רכילות ולשון הרע.

הרבו באהבת חינום בין אדם לחברו, ובעיקר בין איש לאשתו.
עיקר מצות הפסח היא ההגדה לילדים, אך קודמת לה המצוה להרבות שלום בין
האחים.

כי אם מריבה בין ילדיך, הם לא יבואו סביב לשולחנך.
הרבו ביניכם שלום ורעות, כי הם שורש האחדות, בלעדיהם לא נצא מן הגלות!

הציפייה למשיח היא בכל יום שיבא, ואפילו אם יתמהמה נחכה לו.
אך מפורש אמרו בגמרא סנהדרין (דף צז עמוד ב): כבר כלו כל הקיצין, ואין הדבר תלוי
אלא בתשובה ומעשים טובים.

אנחנו לא נדע אלא את מה שנעשה, כי לא המדרש עיקר אלא המעשה.

זוהי חובת השינוי המוטלת עלנו, לשמור ברצינות על כבוד בית הכנסת.
נדע לפני מי אנחנו עומדים בתפילה, אסור לדבר בזמן התפילה וקריאת התורה.
חובה עלנו לכבד את חברנו, גם אם מנהגו שונה ממנהגנו.

אולי אם את השינוי הזה נשמע ונעשה, אז גם ה' את תפילותנו ישמע ויענה.
תקוותנו שהווירוס ב"ה יעבור מן העולם בקרוב, ושערי בתי הכנסת והישיבות
יפתחו לרוב.

ובאם מצאת מוסר במאמרי, והיה זה שכרי.

